

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **K. M.**
sídlem K. 91
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 449/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2016, č.j. JMK 77525/2016, sp.zn. S - JMK 71396/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2016, č.j. JMK 77525/2016, sp.zn. S - JMK 71396/2016/ODOS/Př, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 11.4.2016, č.j. OSDD/70815/2015-8, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku, přestože žalobce sdělil totožnost řidiče, který vozidlo řídil. Prvostupňový správní orgán se spokojil s tvrzením označeného řidiče, že vozidlo žalobce neřídil, přestože měl správní orgán podle žalobce vyzvat označeného řidiče k podání vysvětlení a k předložení důkazů na podporu jeho tvrzení. Žalobce neměl možnost dodatečně předložit důkazy na podporu svých tvrzení (nájemní smlouva na vozidlo s označeným řidičem). Prvostupňový správní orgán měl v případě, kdy dospěl k závěru o tom, že není známa totožnost řidiče, zahájit správní řízení dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
3. Prvostupňový správní orgán podle žalobce pochybil také tím, že neuvedl, z jaké konkrétní úřední činnosti jsou mu některé skutečnosti známy. Správním spisem podle žalobce neprochází žádný doklad o tom, že označený řidič byl žalobcem označen účelově. Podle žalobce nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu; prvostupňový správní orgán neprokázal, zda bylo zařízení na měření rychlosti Ramer AD9T použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek. Z fotografie z měřicího zařízení je přitom podle žalobce patrné, že zařízení bylo nastaveno konkrétním strážníkem a nešlo tak o zařízení bez lidské obsluhy (o automatizovaný prostředek). Žalovaný nadto potvrdil prvostupňové rozhodnutí, ačkoli nebylo nařízeno ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování; tím bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, což podle žalobce plyne také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30.
4. Žalobce namítá, že ve vyrozumění o konání dokazování mimo ústní jednání nebyl poučen o tom, že se žalobce může prováděného dokazování zúčastnit. Navíc podle žalobce se řidič vozidla přestupku nedopustil. V místě, kde byla změřena rychlost vozidla, byla nejvyšší povolená rychlost 60 km/h a řidič vozidla jel rychlostí pouze 58 km/h. Podle žalobce je skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem; § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví nesplnitelnou povinnost.
5. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou; na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
10. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nemožná. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, vyplývá, že povinnost provozovatele vozidla stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jejíž porušení je sankcionováno dle § 125f zákona o silničním provozu, není v rozporu s ústavním pořádkem, a stejně tak z Úmluvy o ochraně základních práv a svobod Rady Evropy neplyne, že by správní trestání bylo možné pouze na půdorysu subjektivní odpovědnosti. Totožný názor zastává také zdejší soud. Soud se neztotožnil ani s namítanou nesplnitelností povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (které po provozovateli vozidla vyžaduje zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem) sice klade na provozovatele určité nároky, nikoli však nesplnitelné. Takový požadavek na vlastníka, resp. provozovatele vozidla je projevem právní zásady „vlastnictví zavazuje“. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že Ústavním soudem byl již posuzován § 125f zákona o silničním provozu, který na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
11. Žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. V reakci na výzvu prvostupňového správního orgánu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 9.11.2015, č.j. 70815/2015-1, žalobce prostřednictvím zmocněnce sdělil, že vozidlo řídil D. P. Správním spisem prochází předvolání ze dne 15.12.2015, č.j. OSDD/70815/2015-2, kterým byl D. P. předvolán k podání vysvětlení; z obálky výzvy je patrné, že adresát byl na adrese O. 46/41, P. 7 – H. neznámý a že zásilka byla uložena ve smyslu § 23 správního řádu. D. P. si převzal až výzvu ze dne 27.1.2016, č.j.

OSDD/70815/2015-3, zaslanou na adresu H. n. J. 11, B. n. J. a reagoval prostřednictvím e-mailu a telefonicky, jak je patrné z kopie e-mailu ze dne 31.1.2016 žurnalizované ve správním spisu. V e-mailu D. P. uvedl: „...ve všech mě doručených výzvách o podání vysvětlení, jsou tvrzení nepravdivá, zmíněná vozidla, jsem neřídil a ani, jsem je neměl zapůjčena...“. Prvostupňový správní orgán uvedl, z jakých správních řízení mu je známa osoba D. P. (str. 2 prvostupňového rozhodnutí). To podle zdejšího soudu plně postačuje pro prvotní upřesnění, v rámci jaké úřední činnosti správní orgán tyto informace získal. Prvostupňový správní orgán nedovožoval účelovost jednání žalobce (jeho zmocněnce) z konkrétní listiny, nýbrž z toho, že je D. P. označován jako řidič týmž zmocněncem opakovaně u vozidel různých provozovatelů. Pak podle zdejšího soudu nebylo nutné do spisu jakoukoli písemnost vztahující se k D. P. z jiných správních řízení do spisu zakládat. Nadto namítá-li žalobce, že postup prvostupňového správního orgánu mu znemožnil předložit důkazy na podporu svých tvrzení o řidiči vozidla, pak nic nebránilo žalobci, aby tyto důkazy přiložil k žalobě, což neučinil. Za tohoto stavu prvostupňový správní orgán podle zdejšího soudu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a žaloba je v této části nedůvodná. Obdobně namítá-li žalobce, že prvostupňový správní orgán měl zahájit řízení dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pak ani k této námitce neshledává soud žalobu důvodnou. Podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Správním spisem neprochází vyjádření žalobce či jiný podklad, který by indikoval, že žalobce neznal identitu řidiče vozidla; žalobce naopak tvrdil, že řidičem byl D. P.

12. Podle žalobce nebylo prokázáno, zda zařízení na měření rychlosti bylo použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek. Správním spisem prochází listina č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306 „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15.11.2013 vyhotovená Policií České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu. Z listiny je zřejmé, že Policie České republiky podle § 79a zákona o silničním provozu určila Městské policii Židlochovice za místo k měření rychlosti mimo jiné část ulice Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích. To odpovídá také údajům v ověřovacím listu č. 229/15 žurnalizovaném ve správním spisu na č.l. 3. Silniční radarový rychloměr AD9T „...byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze.“. Skutečnost, že rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla změřena v automatickém režimu, prokazuje také to, že podle bodu 2.6 ověřovacího listu byl silniční radarový rychloměr na ulici Žerotínovo nábřeží umístěn ve skříni (výrobní číslo skříně 13/0206); už z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště, jak namítá žalobce. Za této situace zdejší soud nepovažoval za nutné provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k předmětnému měřidlu. Z uvedeného je také zřejmé, že měření rychlosti probíhalo v obci. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, není-li dle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu místní úpravou provozu na pozemních komunikacích nejvyšší povolená rychlost zvýšena. Žalobce vyjma obecného tvrzení v průběhu správního řízení ani v žalobě nenavrhл provedení důkazu, kterým by bylo prokázáno, že na měřeném místě byla místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 60 km/h. Podle soudu je tak žaloba v této části nedůvodná, neboť rychlost vozidla byla změřena prostřednictvím

automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a to v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h.

13. Namítá-li žalobce zásah do práv na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, ani v tom mu zdejší soud nedává zapravdu. Podle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Ze zákona o silničním provozu nevyplývá, že by muselo být v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno ústní jednání (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 1 As 166/2015-29). Ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod pak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, uvedl, že zásahem do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy není absence ústního projednání dopravního přestupku, jestliže správní spis obsahuje dostatečné podklady a obviněný měl možnost zpochybňovat spáchání přestupku v písemném vyjádření před správními orgány i soudy. Ze správního spisu nejsou patrné okolnosti, které by svědčily pro nutnost nařídit ústní jednání, a stejně tak žalobce vyjma obecných tvrzení neuvedl nic, co by mělo vést k závěru o nezbytnosti nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže nenařídil ústní jednání ve věci. V nyní posuzované věci je podstatné, zda listinné podklady, ze kterých správní orgány vycházely, byly založeny do spisu a zda měl žalobce možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu dle § 36 odst. 3 správního řádu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2016, č.j. 2 As 33/2016-53).
14. Z oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 2.3.2016, č.j. OSDD/70815/2015-6, plyne, že zmocněnci žalobce bylo oznámeno provádění důkazů mimo ústní jednání (provedení důkazů listinami obsaženými ve spise) dne 4.4.2016 v 10:00 hodin – zmocněnec žalobce byl nepochybně dostatečně kvalifikovanou osobou na to, aby mu bylo zřejmé, že se provádění důkazů může zúčastnit. Zároveň byl oznámením zmocněnec žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z protokolu ze dne 4.4.2016, č.j. OSDD/70815/2015-7, je patrné, že žalobce svého práva účastnit se dokazování nevyužil. Pak podle zdejšího soudu žalovaný ani prvostupňový správní orgán nepochybili, jestliže nenařídili ústní jednání. Žaloba je tak i v této části nedůvodná.
15. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

16. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. června 2018

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu